

Вечерта кърмачката отвори вратата, и царицата отишла въ гората.

Тя се спрѣла подь едно дърво, притиснала детенцето къмь гърдитѣ си и заплакала. Презь това време прехвъркналъ сивъ папагалъ съ червена опашка и я попиталъ:

— Защо плачешь, царице?

— Какъ да не плача, папагалчо? Царь Гумби заповѣдалъ да удавятъ дъщеря ми. Не зная що да сторя, та да спася живота ѝ . . . Посъветвай ме какво да направя!

Папагалътъ отговорилъ:

— Не зная, царице. Питай по-голѣмия ми братъ. Той лети следъ мене.

Показалъ се другиятъ папагалъ. Извикала му царицата:

— Папагалчо, кажи ми, какъ да спася клетото си детенце! Царь Гумби иска да го удави.

— Не зная, царице. Следъ мене лети по-голѣмиятъ ми братъ. Той знае всичко. Него попитай!

Долетѣлъ третиятъ папагалъ.

— Почакай, папагалчо! Кажи ми, какъ да спася детенцето си. Царь Гумби заповѣда да го удавятъ.

— Дай го на мене! — рекълъ папагалътъ. — Сложи въ пеленкитѣ бананово клонче и два стрѣка захарна трѣстика! Азъ

ще отнеса детенцето при твоята майка.

Папагалътъ взелъ малката царкиня отъ ржцетѣ на майката, издигналъ се въ въздуха и полетѣлъ.

Когато долетѣлъ надъ къщата на бабата, спустналъ се. Бабата седѣла предъ къщи. Папагалътъ предпазливо сложилъ върху колѣнетѣ ѝ малката царкиня и рекълъ:

Твоята дъщеря, жената на царя Гумби, ти изпраща своята щерка. Отгледай я и никому не казвай коя е тя, защото царь Гумби, подсторенъ отъ лоша магьосница, заповѣдалъ да я удавятъ. За да запомнишь днешния день, царицата те моли да посадишь въ единя край на градината банановото клонче, а на другия край — дветѣ стрѣкчета захарна трѣстика. Другото Господь ще нареди!

— Добри и мждри сж думитѣ ти, папагалчо! — отговорила бабата.

Тя развързала пеленитѣ и видѣла прелестно момиченце съ златиста кожа като на узрѣлъ бананъ и съ черни голѣми очи, които тозъ мигъ грабнали сърдцето на бабата.

Царицата растла. Бабата все по-нѣжно и по-нѣжно обичала своята внучка. Сама се грижела за нея. Банановото клонче се разрастло въ цѣла гора